

Overweging n.a.v. Lucas 24: 13-33, zondag 11 augustus 2019

Lieve mensen, jong en oud, allen verbonden in Christus naam

Delen van je verwachting!

Ik kan me, nu ik hier zo voor jullie/u sta,
natuurlijk afvragen met welke verwachtingen
zijn de mensen vanmorgen naar de kerk gekomen?
Of welke verwachtingen had en hebt u nog voor de zomer?
Ten aanzien van de vakantie?

En dan vooral: het weer in de vakantie?
Iedereen wil altijd graag mooi weer,
maar als ik deze vraag 14 dagen geleden had gesteld,
dan hadden de meesten gezegd:
Ja, dat willen we graag, maar 40 graden is te heet!!!
Overigens: ik heb er van genoten.
Kon veel bezoekjes doen,
want met die hitte zaten de meeste mensen thuis.
Deuren, ramen en gordijnen dicht.
En bezoek van de dominee
hadden ze al helemaal niet verwacht met die hitte.

Ja, in het leven kan een mens
vele verwachtingen hebben.
Maar komen ze uit?
Wat verwachten de jongeren,
die na de vakantie
naar het voortgezet onderwijs gaan
van hun nieuwe school?
Of die als student op kamer gaan?
Je laat het oude vertrouwde achter, maar wat komt terug?
Voldoet dat aan de verwachtingen?
Of als je na de vakantie een andere baan krijgt?
Of misschien moet verhuizen naar een zorgcentrum?
Als alles goed gaat,
dan delen we onze verwachtingen snel.
Maar als het niet gaat zoals je had verwacht?
Als je het vreselijk vindt in dat zorgcentrum,
die school, die baan?
Met wie deel je je verwachting dan?
En dan heb ik het nog niet over al die verwachtingen

die we als mensen vaak van elkaar hebben.
En in de regel is het zo
dat jou verwachtingen ten aanzien van die ander
behoorlijk hoog liggen,
terwijl je zelf ook wel eens een steek laat vallen.
Hoge verwachtingen,
geeft vaak ook veel teleurstelling.

Het is daarom niet vreemd
dat depressiviteit en eenzaamheid
in de samenleving
steeds vaker voorkomt.
En het komt onder alle leeftijdsgroepen voor.

Het heeft te maken
met gebrek aan perspectief.
Wat verwacht je nog van het leven?
Zie je jouw plek in deze wereld zitten?
Zie je leven in deze wereld nog wel zitten?
Voor het Kyriegebed noemde ik verschillende zaken
die de afgelopen week speelden: aanslagen,
militaire dreigingen van de grootmachten.
Je wordt er niet altijd vrolijk van.
De krantenkoppen schreeuwen het soms uit.
Vaak geeft de inkt van de krant ook nog af
en blijft evenals al dat slechte nieuws,
aan je plakken.
Dat naast je eigen persoonlijke zorgen over werk, ziekte,
kinderen, studie
en voor je het weet is je hoop vervlogen.

Dan lijkt het leven een woestijn.
Kan het je vergaan als de Emmausgangers.
We zien op de schermen
het schilderij van Janet Brooks Gerloff.
Dit schilderij heb ik al eens eerder laten zien.
Maar soms zegt een schilderij meer dan woorden.
Of kunnen ze elkaar versterken.
Die aard-tinten op het schilderij
suggereren de woestijn van het leven.

Want zo voelen de twee leerlingen van Jezus het.
Hun leven, dromen, verwachtingen en idealen
zijn vervlogen door de dood van Jezus.
Het lijkt dat de dood
het laatste woord heeft bij deze twee.
De sombere mantels verwijzen
naar pijn, lijden en verdriet.
Niet alleen van de Emmausgangers,
maar van mensen van alle tijden.
Je kunt als mens zo opgaan in verdriet, teleurstelling,
je verwachtingen die niet uitkomen.
Je kunt zulke sombere gedachten hebben,
dat je je omgeving
niet goed meer waarneemt.
Dat je het te druk met jezelf hebt.
En dan komt daar opeens een onvermoede derde bij lopen.
Het is prachtig weergegeven in het schilderij.
Die vage contouren.
In het Bijbelverhaal vraagt deze onvermoede derde
naar het wel en wee
van Kleopas en de andere leerling.
Die andere leerling heeft geen naam.
Dat kan inhouden dat jij misschien
ook jouw eigen naam kunt invullen.
En zo delen Kleopas en de andere leerling
hun verwachtingen met die onvermoede derde.
Door het vertellen en praten komt Jezus weer tot leven.
Zoals vaak gebeurt, ook in pastorale zettingen.
Door erover te praten komt iemand weer tot leven.
Zoekend.....als een puzzel.
Sommige stukjes vallen langzaam op hun plaats.
Die onvermoede derde loopt mee, luistert,
daalt met Kleopas en de andere leerling
af in hun verdriet,
legt de schriften uit.
Breekt het brood en dan is het
alsof de puzzelstukjes op hun plaats vallen.
Gaan hun de ogen open.....

Als ik het verhaal van de Emmausgangers

bespreek in een gespreksgroep,
dan komt ook steevast de opmerking:
hoe kan dat nou dat ze Jezus niet herkenden?
Ik had eens iemand in de groep die vertelde,
dat ze als kind altijd bang was in het donker.
Vader en of moeder brachten haar 's avonds naar bed.
Voorlezen, bidden, instoppen,
dikke zoen en dan een lichtje laten branden.
Tot die keer, dat ze vergaten het lichtje aan te doen.
Vader en moeder waren weg, het was stikdonker.
Ze kneep haar ogen stijf dicht en begon te gillen.
Vader en moeder kwamen meteen,
deden het licht aan,
maar omdat zij haar ogen stijf dicht hield
en zo bezig was met het donker zag ze niet
dat haar ouders er waren en het licht brandde.
Met andere woorden zei ze:
Je kunt zo opgaan in waar je inzit
verdriet, angst, boosheid,
dat je vergeet verder te kijken
naar wat er wel is.

Zo zien Kleopas en de andere leerling,
waarvan ik al zei:
daar mag je ook je eigen naam voor invullen,
dat die onvermoede derde,
die je eerst niet herkent, Jezus is.
Die meeloopt, nabij blijft,
ook als je verwachtingen niet uitkomen.
Het brood deelt en je ogen opent voor wat er nog wel is.
Je mag een gezegend mens zijn, als je je verwachtingen,
maar ook je teleurstellingen, mag delen.
Met Jezus, God, je medemens.
Allen als onvermoede derden,
als jij kwetsbaar, tastend, zoekend door het leven gaat.
Dan vallen puzzelstukjes weer in elkaar,
ontstaan er nieuwe kansen om te leven.
Ik hoop van harte dat het zo mag zijn.
Amen

